

Sygnatura akt VIII C 133/15

\$%\$VIII/C/133/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 24-07-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Bernadeta Piskorek

po rozpoznaniu w dniu 22-07-2015 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Państwowych S.A. w W.

przeciwko D. K.

o zapłatę

I. umarza postępowanie w części tj. co do należności głównej;

II. oddala dalej idące powództwo.

Sygn. akt VIII C 133/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa w pozwie z dnia 4 marca 2014 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny domagała się zasądzenia od pozwanego D. K. na swoją rzecz kwoty 372,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że na podstawie umowy najmu wynajmowała pozwanemu powierzchnie usługowe, za co pozwany zobowiązany był do zapłaty umówionego czynszu wraz z dodatkowymi opłatami eksploatacyjnymi w wysokości ustalonej w treści umowy. Mając to na uwadze strona powodowa z tytułu czynszu i opłat eksploatacyjnych wystawiła fakturę VAT nr (...) z dnia 14 marca 2013 r. na kwotę 372,25 zł z terminem płatności 28 marca 2013 r. Pomimo upływu terminu płatności wskazanego w fakturze VAT pozwany nie uregulował należności.

W dniu 10 marca 2014 r. został wydany nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którego odpis nie został pozwanemu doręczony, przesyłka wróciła z adnotacją: „błędny adres”. Postanowieniem z dnia 16 października 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny uchylił nakaz zapłaty z dnia 10 marca 2014 r. i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia.

Pozwany na pierwszej rozprawie wskazał, że nie dostawał wcześniej korespondencji od strony powodowej, w tym również faktury będącej przedmiotem sporu, bo była wysyłana na nieprawidłowy adres, a po otrzymaniu korespondencji z sądu zapłacił należność w dniu 30 kwietnia 2015 r.

Pismem procesowym z dnia 2 lipca 2015 r. strona powodowa cofnęła pozew co do kwoty 372,25 zł bez zrzeczenia się roszczenia i wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 49,37 zł tytułem odsetek liczonych od kwoty

372,25 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tj. 30 kwietnia 2015 r. oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 22 lipca 2015 r. pozwany oświadczył, że wyraża zgodę na cofnięcie pozwu i sprzeciwia się żądaniu od niego odsetek i kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa, jako wynajmująca oraz pozwany, jako najemca, zawarli w dniu 1 kwietnia 2012 r. umowę najmu, na czas nieokreślony.

Na podstawie tejże umowy strona powodowa oddała pozwanemu w najem grunt o powierzchni 97 m² znajdujący się w P. przy ul. (...), stanowiący część działki nr (...), arkusz mapy 3, obręb P., w zamian za co pozwany zobowiązał się do zapłaty czynszu płatnego półrocznie, na podstawie wystawionej faktury, w terminie w niej określonym, w wysokości 291 zł netto.

W umowie został określony następujący adres pozwanego: ul. (...), (...)-(...) W..

Dowód:

- umowa najmu z dnia 01.04.2012 r., k. 27-28.

W dniu 14 marca 2013 r. strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) obejmującą należność z tytułu czynszu za dzierżawę gruntu P. za okres od 1 stycznia 2013 r. do 30 czerwca 2013 r. na kwotę 302,64 zł netto (372,25 zł brutto) z terminem płatności 28 marca 2013 r. Jako adres pozwanego do korespondencji wskazano w fakturze: ul. (...), (...)-(...) W..

Dowód:

- faktura VAT nr (...), k. 16.

W dniu 5 lutego 2014 r. strona powodowa skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 372,25 zł wysyłając je na adres: ul. (...), (...)-(...) W..

Dowód:

- przesądowe wezwanie do zapłaty, k. 17.

W dniu 30 kwietnia 2015 r. pozwany uregulował należność główną w kwocie 372,25 zł.

Okoliczność bezsporna

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w podtrzymany zakresie było nieuzasadnione i podlegało oddaleniu.

Ostatecznie, wobec spłaty należności głównej w toku sporu, strona powodowa domagała się od pozwanego zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Pozwany sprzeciwiał się żądaniu wskazując na nie doręczenie mu faktury VAT.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny. Pozwany nie zaprzeczał, aby łączyła go ze stroną powodową umowa najmu a w toku procesu zapłacił żądaną należność główną. Potwierdził tym samym wysokość swojego zadłużenia wobec strony powodowej.

Zgodnie z art. 659 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz - § 1. Czynsz może być oznaczony w pieniądzach lub w świadczeniach innego rodzaju - § 2.

Pozwany zobowiązał się płacić stronie powodowej czynsz w wysokości 291 zł netto półrocznie. Jednocześnie strony postanowiły w umowie, że czynsz będzie płatny na podstawie wystawionej faktury, w terminie w niej określonym. Tym samym strony powiązały wymagalność czynszu z wystawieniem faktury, a co za tym idzie – z jej doręczeniem pozwanemu. Strona powodowa zaś nie doręczyła pozwanemu wystawionej faktury. Wysłała ją bowiem, tak samo jak wezwanie do zapłaty, na błędny adres: ul. (...) we W., pomimo wskazała w umowie prawidłowego (a właściwie pełnego) adresu pozwanego: ul. (...) we W.. Również w pozwie został wskazany ten sam niepełny adres pozwanego, który nie pozwolił na skuteczne doręczenie odpisu nakazu zapłaty pozwanemu. Nie można zatem uznać, aby pozwany pozostawał z opóźnieniem w zapłacie faktury do momentu, aż jej nie otrzymał, co stało się wraz z doręczeniem mu odpisu pozwu w niniejszej sprawie w dniu 29 kwietnia 2015 r. W dniu następnym pozwany zapłacił należność z faktury.

Zgodnie z treścią art. 481 k.c. jeżeli dłużnik spóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W ocenie Sądu, skoro strony w umowie uzależniły wymagalność czynszu od wystawienia faktury, a ta została doręczona pozwanemu dopiero w toku procesu, pozwany nie popadł w opóźnienie z jej zapłatą, a stronie powodowej nie należą się odsetki za opóźnienie.

Mając na uwadze co powyższe, orzeczono jak w pkt. II sentencji wyroku.

Zgodnie z przepisem art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Stosownie zaś do art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Mając na uwadze cofnięcie przez stronę powodową pozwu co do należności głównej, na co pozwany wyraził zgodę, Sąd w oparciu o powołane przepisy orzekł, jak w punkcie I wyroku.